

„OKOLICE KLASZTORU SHAOLIN”

CZĘŚĆ PIĄTA

fot.1.

fot.1: Pomnik shaolińskich mnichów usytuowany przy drodze pomiędzy miastem Zhengzhou - stolicą prowincji Henan, a świątynią Shaolin. (fot. autor 2014 r.)

Zdjęcia zamieszczone w niniejszym artykule wykonał jego autor, lub zostały w nim umieszczone za zgodą ich właściciela.

1. Pagody shaolińskich mnichów.

Pagody shaolińskich mnichów kojarzone są przeważnie z ich główną nekropolią, tj. cmentarzem położonym w odległości kilkuset metrów od świątyni Shaolin. Nazywany jest on „Lasem Pagód” (Chin: „Da Lin”).

/ Osoby zainteresowane informacjami na temat „Da Lin” mogą je znaleźć między innymi w artykule p.t. **„DA LIN” - NEKROPOLIA KLASZTORU SHAOLIN**, zamieszczonym w 17 numerze Magazynu Internetowego „Świat Nei Jia” (KWIECIEŃ 2001 roku), pod adresem internetowym: www.neijia.net , ponadto informacje na temat „Da Lin” oraz jego zdjęcia umieszczone są także w czwartym artykule trzeciej części cyklu „Okolice Klasztoru Shaolin”, p. t.: **„Cmentarz mnichów klasztoru Shaolin – „Las Pagód”- „Da Lin”**. Artykuł ten jest dostępny na stronie internetowej www.shaolingong.pl /

Być może nie wszyscy wiedzą, że w bliższym i dalszym sąsiedztwie klasztoru Shaolin, poza terenem „Da Lin”, również wznoszą się historyczne pagody shaolińskich mnichów. Niektóre z nich są nadal odwiedzane i otaczane troską, inne zaś, usytuowane w odludnych i trudno dostępnych miejscach, popadają w ruinę i zapomnienie. Poniżej przedstawiam zdjęcia niektórych z nich:

fot.2.

fot.2: Shaoliński mnich Shi De Lin oraz autor artykułu przy tablicy grobowej mnicha Shi Su Yun usytuowanej na górskim stoku w pobliżu klasztoru Shaolin.

fot. 3.

fot.3. Pagoda grobowa przeora klasztoru Shaolin mnicha Shi Xing Zheng wznosząca się w odległości kilkuset metrów od tablicy grobowej mnicha Shi Su Yun.

/ Informacje na temat grobu mnicha Shi Su Yun oraz pagody grobowej 29 przeora klasztoru Shaolin - mnicha Shi Xing Zheng, znajdzie czytelnik na stronie internetowej www.shaolingong.pl w artykule p.t. „Shaoliński mnich Shi De Lin” umieszczonym w dziale p.t. „Rou Quan. /

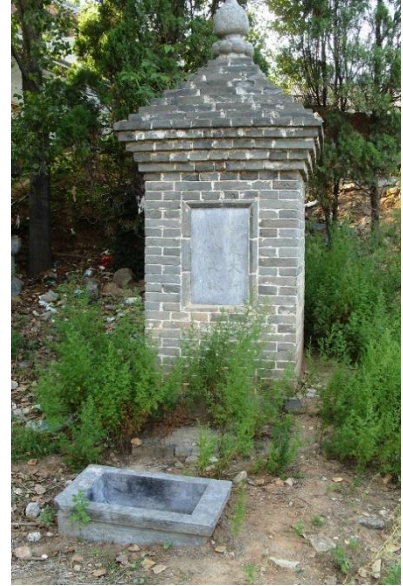
W pobliżu klasztoru Shaolin, nierzadko tuż za jego murami, wznoszą się wiekowe pagody shaolińskich mnichów. Często skrywają one prochy dawnych mistrzów sztuki walki oraz ich uczniów. Niektóre z nich ukazują zamieszczone poniżej zdjęcia:

fot.4.

fot.5.

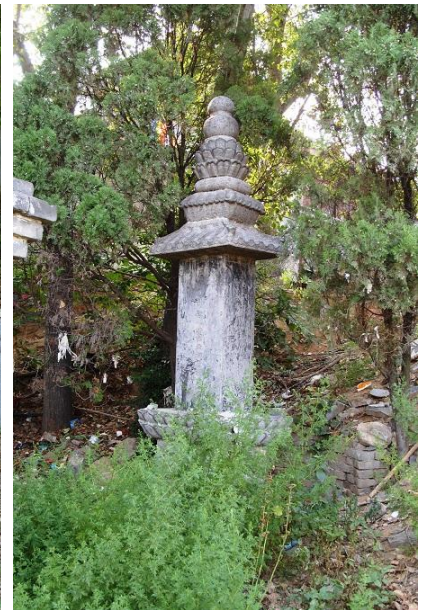
fot.6.

fot. 7.

fot.8.

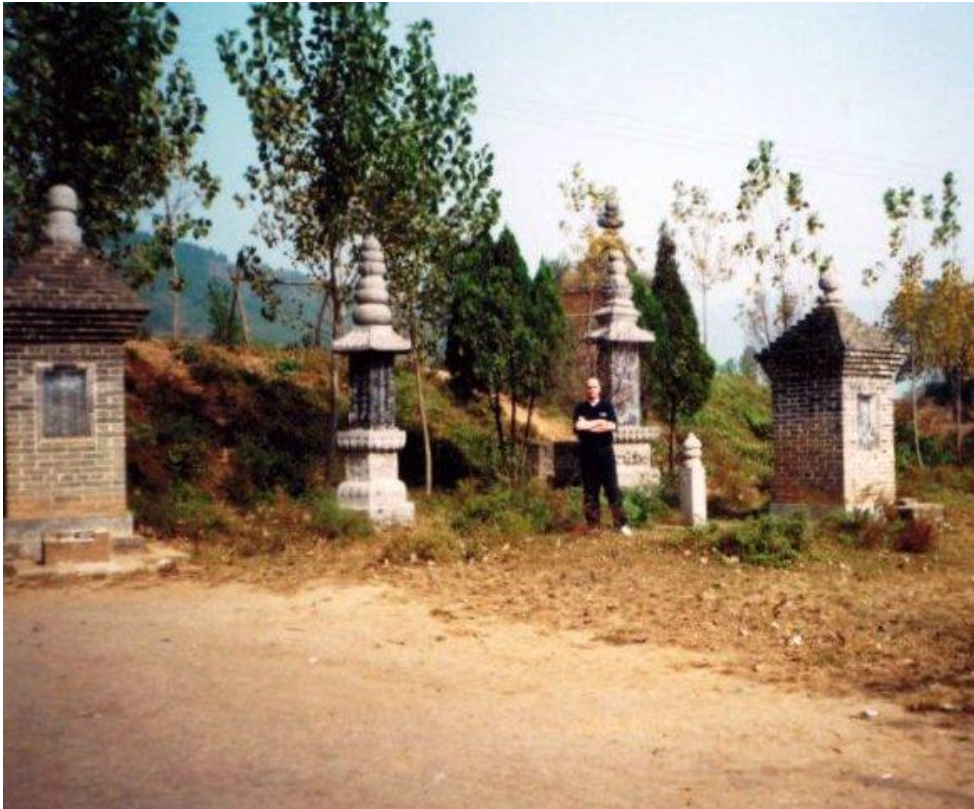
fot.9.

fot. 4, fot. 5, fot.6, fot.7, fot 9: Wielowiekowe pagody shaolińskich mnichów wznoszące się tuż poza murami klasztoru.

/ Przed laty miejsce w którym się znajdują graniczyło z placem treningowym szkoły kung fu prowadzonej przez mistrza Shi De Yang. Po przeniesieniu jej siedziby, najpierw do miasta Dengfeng, a obecnie w miejsce położone w odległości czterech kilometrów od klasztoru Shaolin, teren ten objęła w posiadanie dzika przyroda./

fot 8: Pomiędzy ww. pagodami miejscowy Chińczyk usadowił niewielką pszczelą pasiekę. Na zdjęciu ocenia on stan wnętrza jednego z prowizorycznych uli. Tłem tego zdjęcia jest zewnętrzna ściana muru otaczającego klasztor Shaolin.

Dla porównania:

fot.10.

fot.10: Autor artykułu w roku 2000 na tle pagód wznoszących się na granicy placu treningowego szkoły kung fu prowadzonej wówczas przez mistrza Shi De Yang. Z przykrością stwierdzam, że widoczna na powyższym zdjęciu:

- Pierwsza pagoda z lewej strony zdjęcia w roku 2014 wygląda, jak na fot. nr 4.
- Drugą pagodę od lewej w roku 2014 ukazuje fot. nr 5.
- Trzecią i czwartą pagodę od lewej w roku 2014 ukazuje fot. nr.7.
- Pierwszą pagodę z prawej strony w roku 2014 ukazuje fot. nr.6.

Szkoda słów. ☹

fot.11.

fot.11: Zdjęcie z roku 2000: Plac treningowy na granicy którego widoczne są ww. pagody.

fot. 12.

fot.12: Zdjęcie pagody wznoszącej się przy placu treningowym szkoły kung fu mistrza Shi De Yang. Zdjęcie wykonane w roku 2000.

fot.13.

fot.13: Zdjęcie z roku 2014 - ta sama pagoda popadająca ruinę.

fot.14.

fot.14: Zdjęcie z roku 2014:
Stara pagoda pogrążona w gęszczu zieleni, usytuowana w odległości kilkuset metrów od klasztoru Shaolin. Przed nią oraz w jej wnętrzu złożone były owoce. Ktoś tu jednak zagląda...

fot.15.

fot.15: Zdjęcie z roku 2014:
Być może najczęstszym gościem jest tu gołąb, który przysiadł na jej szczycie. ☺

fot.16.

fot.16: Na skraju górskiego stoku, na którym wznoszą się powyższe pagody, znajduje się niewielki, zadbany ogródek. W tle zdjęcia widoczny jest mur oraz dach jednego z budynków klasztoru Shaolin.

fot.17.

fot.17: Aby dotrzeć do niektórych pagód, trzeba się było przedzierać przez chaszczce oraz bambusowe zagajniki.

fot.18.

fot.18: Pagoda mnicha Fa Ru położona w odległości dziewięciuset metrów na wschód od klasztoru Shaolin. Graniczy ona z uprawnym polem oraz Centrum Edukacyjnym i szkołą walki „Da Gou”. (fot. 2014 r.)

Została ona wybudowana w czasach Wu Zetian Yongchang, tj. w 689 roku. Był to pierwszy rok panowania dynastii Tang. Jest ona jedną z najstarszych pagód mnichów klasztoru Shaolin. Mnich Fa Ru był jednym z liderów tzw. „Północnego odłamu buddyzmu Chan” (jap. „Zen”). Pierwotnie wraz z mnichami Shenxiu oraz Huineng uważany był za szóstego patriarchę buddyzmu Chan. (Ostatecznie uznany nim został mnich Huineng.) Jest to czworoboczna kamienno ceglana pagoda z pojedynczym okapem. Jest ona także nazywana „Pagodą Sakya”, a nazwa ta związana jest z belką umieszczoną w obudowie jej drzwi.

/ Więcej informacji na temat Pagody Sakya oraz mnicha Fa Ru znajdzie Czytelnik w czwartej części cyklu „Okolice Klasztoru Shaolin”, p. t.: **„Centrum Treningowe Sztuk Walki Klasztoru Shaolin „Shaolin Wushu Gwoon” oraz Centrum Edukacyjne Sztuk i Sportów Walki „Tagou”**. /

2. „Platforma Pawilonu Tłumaczenia Sutr”.

„Platforma Pawilonu Tłumaczenia Sutr”, wraz ze znajdującymi się na niej kamiennymi stelami, będącymi pozostałościami po nie istniejącym już „Pawilonie Słodkiego Nektaru”, jest usypanym z ziemi wzniesieniem, wznoszącym się w

odległości 300 metrów na zachód od Platformy „Ganlu”, i kilkudziesięciu metrów od zachodniego muru klasztoru Shaolin oraz pawilonu „Yugong”. Posiada ona kształt nieregularnego, okrągłego placu. Jest wysoka na około 9 metrów, a licząc według jej obwodu, posiada średnicę 35 metrów. Nosi ona również nazwę „Miejsca Tłumaczenia Buddyjskich Sutr”. Zgodnie z historycznymi zapiskami z klasztoru Shaolin, za czasów Północnych i Południowych dynastii, przybył z Indii do Chin wysokiej rangi buddyjski mnich Batuo, dla którego wybudowano klasztor Shaolin, a on sam został jego pierwszym przeorem. Zapisano wówczas, że w miejscu, w którym wznosi się „Platforma Pawilonu Tłumaczenia Sutr”, przetłumaczył on dziewięćczęściowy buddyjski traktat (sutrę). Podobno, w czasie, gdy to czynił:

„Niebiański, słodki nektar „amrita”, dający pijącemu go nieśmiertelność, opadł z niebios jako słodki deszcz, ukazując, że tłumaczenie świętych ksiąg dokonane zostało pod natchnieniem oraz za aprobatą Buddy.”

Właśnie od powyższego zdarzenia, wznoszący się niegdyś na platformie pawilon otrzymał nazwę „Pawilonu Słodkiego Nektaru”. Został on zbudowany w czasach panowania dynastii Ming, obecnie zaś pozostały po nim jedynie kamienne stele, będące relikami dawnych czasów. Platformę porastają wiekowe drzewa „Zaojiao”.

Na kamiennej płycie znajdującej się w klasztorze Shaolin wygrawerowano:

„W tych dniach mistrz Batuo zbudował na platformie wznoszącej się na zachód od świątyni stupę (tj. pagodę), i tam, w kaplicy za pagodą tłumaczył sutry”.

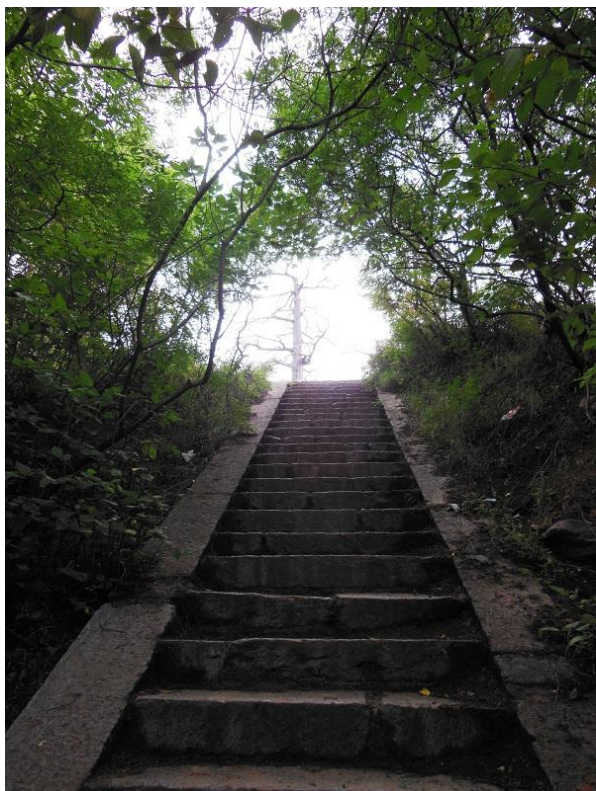
Z historycznych zapisków pochodzących z czasów panowania dynastii Tang dowiadujemy się ponadto, że otoczenie starożytnej platformy od czasu panowania Północnej Dynastii Wei, aż do lat rządów Dynastii Sui i Tang, stanowiło centrum wydarzeń architektonicznych i buddyjskich klasztoru Shaolin. W owym czasie wielu chińskich i zagranicznych przywódców religijnych oraz wybitnych mnichów gromadziło się w tym miejscu, by tłumaczyć i kompilować sutry. Zgodnie z zapisami w kronikach klasztoru Shaolin:

„Pawilon Słodkiego Nektaru” wznoszący się na platformie jest miejscem, w którym mnich Batuo tłumaczył sutry, i gdzie spadł z nieba słodki deszcz” oraz, że:

„W pawilonie tym znajdowała się trzy kolumnowa sala, przeznaczona do oddawania czci Zhenwu.(1)”

(1.): Zhenwu był pierwotnie postacią taoizmu, jednak w związku z tym, że był również otaczany czcią w buddyzmie, uważany jest za osobę integrującą buddyzm oraz taoizm./ (przyp. autor)

„Pawilon Słodkiego Nektaru” został zniszczony u schyłku panowania dynastii Qing. Do dnia dzisiejszego przetrwały jedynie jego kamienne podstawy oraz dwanaście kolumn z wygrawerowanymi na nich gustownymi, eleganckimi wzorami. Obecnie na szczycie platformy stoją ponadto dwa wysokie, i niestety martwe, starożytne cedry. Uschły one na skutek zabójczego żaru, jaki buchał od palonej w ich pobliżu przed laty słomy. Obecnie uschłe cedry wznoszą się na platformie, niczym dwa filary niewidzialnej bramy.

fot.19.

fot.20.

fot.19: Kamienne schody wiodące na Platformę Tłumaczenia Sutr.

fot.20. Ogólny widok platformy z dwoma wiekowymi, uschniętymi cedrami.

fot.21.

fot.22.

fot.23.

fot.24.

fot.21, fot. 22, fot. 23, fot.24: Z „Pawilonu Słodkiego Nektaru” wznoszącego się przed wiekami na „Platformie Pawilonu Tłumaczenia Sutr” pozostały jedynie kamienne stele.

fot.25.

fot.25: Ogromne wiekowe drzewo „Zaojiao” rosnące na zboczu platformy.

3. PAWILON BIAŁEJ SZATY - „Bai Yi”.

fot..26.

fot. 26: Pawilon Białej Szaty „Bai Yi” w całej okazałości.

„Pawilon Białej Szaty” nazywany jest również „Pawilonem Bogini Guanyin” , tj. „Pawilonem Bogini Miłosierdzia”. Jest on usytuowany na południowym brzegu rzeki Shaoxi, naprzeciwko południowej ściany starożytnego muru otaczającego niegdyś przyklasztorny ogród świątyni Shaolin. Budynek ten został wybudowany w 1729 roku, w siódmym roku rządów cesarza Yong Zheng z dynastii Qing. Pierwotnie w jego wnętrzu znajdowała się rzeźba bogini Guanyin, jednak została ona zniszczona w czasie rewolucji kulturalnej. Obecnie znajduje się w nim otaczana czcią błyszcząca figura Buddy Baiyi tj. bodhisatwy Avalokitesvary. Została ona do niego uroczyście przeniesiona z klasztoru Shaolin w 1979 roku. Po wybudowaniu pawilonu w 1729 roku, znajdowały się w nim trzy pomieszczenia, a budynek przykryty był dwuspadowym dachem. W 1999 roku pawilon został wyremontowany, i obecnie posiada pojedynczy dach zwieńczony finezyjnymi, stylowymi narożnikami. (fot. 27 i fot.33.) Przed pawilonem nadal znajduje się ustawiona w 1729 roku kamienna tablica, widoczna na zdjęciach nr; 28, 31 i 33., z wygrawerowanym na niej napisem informującym o fakcie i dacie wybudowania powyższego budynku.

fot.27.

fot.28.

fot.29.

fot.27: Pawilon Białej Szaty usytuowany jest z boku głównego traktu turystycznego wiodącego do klasztoru Shaolin, więc turyści tu raczej nie zagląдают. Od ulicy do budynku prowadzi jedynie wąska ścieżka, przy której rosną na grządkach warzywa i owoce.

fot. 28, fot.29: Dach pawilonu od frontu wspiera się na dwóch kamiennych, bogato zdobionych kolumnach.

fot.30.

fot.31.

fot.32.

fot.30: Przed pawilonem wznosi się kamienna tablica ustawiona tu w 1729 roku, z wygrawerowanym napisem informującym między innymi o dacie jego wybudowania..

fot.31: Przed bramą wejściową do pawilonu wygrzewały się koty i kocięta.

fot.32: Dach pawilonu zwieńczają stylowe narożniki.

4. Wielka Buddyjska Świątynia „Fa Wang Si”.

Wielka Buddyjska Świątynia „Fa Wang Si” jest jedną najstarszych buddyjskich świątyń w Chinach. Po raz pierwszy odwiedziłem ją w roku 2000. Po powrocie do Polski zamieściłem na nie istniejącej już stronie internetowej „Gdyńskiej Szkoły Shaolin Kung Fu” artykuł o tym pięknym i uduchowionym miejscu. Dzięki zapobiegliwości pana Macieja Manowskiego opracowanie to, jak i wiele innych, nie przepało bezpowrotnie, dzięki czemu mogę je obecnie przytoczyć w niniejszym artykule, jako wstęp do dalszego, ilustrowanego opisu tej świątyni w roku 2014.

A korzystając z okazji: Maćku dziękuję!

Artykuł na temat buddyjskiej świątyni „Fawang Si” z 2000 roku:

Wielka Buddyjska Świątynia FAWANG SI

„Wielka Buddyjska Świątynia Fawang Si” położona jest w Chinach, prowincji Henan, w odległości siedmiu kilometrów na północ od miasta Denfeng. Podczas pobytu w 2000 roku na seminarium treningowym kung fu w Shaolin zwiedziliśmy między innymi to przepiękne miejsce.

Fragment otoczonej górami Fa Wang Si (po lewej) oraz

wznosząca się za murami świątyni przepiękna, wielo tarasowa pagoda (po prawej).

Świątynia położona jest w paśmie gór Songshan, u podnóża szczytu Yuzu, na łagodnym skalnym stoku, stanowiącym naturalne zakończenie pokrytej zielonym lasem górskiej doliny. Z trzech stron (tj. wschodu, zachodu i północy) otaczają ją wysokie góry, a do jej głównej bramy wiedzie od południa jedynie pojedyncza, wijąca się wzdłuż dna doliny droga. Front świątyni wraz z bramą główną są najniższymi częściami jej części. Wszystkie tworzące ją podwórca i położone na nich w obrębie jej murów budynki wznoszą się na coraz wyższych tarasach, często wykutych w górskim zboczu. Wstępujący do wnętrza świątyni wędrowiec, chcąc dotrzeć do wszystkich jej pawilonów, będzie musiał wytrwale piąć się w górę po długich kamiennych schodach. Architektura świątyni jest naprawdę zachwycająca. Po obu stronach długich, kamiennych schodów, wiodących z pierwszego, najniższego położonego podwórca ku górze, znajdują się dwa ogromne głazy, które, niczym dwaj legendarni tytani zakłęci w kamieniu, strzegą wnętrza świątyni. Zwiedzający świątynię turyści będą z pewnością oczarowani tonącymi w zieleni pięknymi i zadbanymi pawilonami, sadzawkami połączonymi malowniczymi kanałami, pełnymi kwitnących lotosów i pływających w nich złocistych karpia.

U podnóża długich schodów znajdują się dwa ogromne głazy (fot. po lewej),
oraz jeden z tonących w zieleni podwórców tej świątyni (fot. po prawej).

W miarę posuwania się w górę, ich oczom ukazywać się będzie stopniowo coraz piękniejszy widok świątynnych budynków położonych poniżej, samej doliny oraz otaczających świątynię górskich zboczy.

Z kamiennych murów porośniętych bluszczem tryskają malownicze strumienie wody (fot. po lewej), sadzawki urzekają kwitnącymi w ich wnętrzu lotosami(fot. w środku), a malownicze kanały poprzecinane są często kamiennymi mostami i otoczone kamiennymi balustradami (fot. po prawej).

Wielka Buddyjska Świątynia Fawang została wybudowana dla dwóch hinduskich mnichów - buddyjskich mistrzów tj: Kasyapa - Matanga i Dharma- Ranya, z rozkazu cesarza Ming Di z dynastii Han w 71 r.n.e. (dokładnie 1930 lat temu), a jej budowa trwała przez siedem lat. Jest ona jedną z najwcześniejszych buddyjskich świątyń w Chinach (wybudowano ją prawie równocześnie z najstarszą buddyjską świątynią Chin - Świątynią Białego Konia „Bai Ma Si”). W okresie dynastii Tang i Song Wielka Świątynia Fa Wang rozwinęła się, i była uważana za miejsce „głęboko przesiąknięte buddyzmem”.

Obecnie uważa się, że jest w niej nadal pielęgnowana „żywa dharm”, stanowi ona ponadto historyczny i kulturalny relikw Chin. Władze prowincji Henan dokładają wielu starań, by uczynić z niej miejsce atrakcyjne turystycznie, otwarte w swej działalności „na zewnątrz”.

Jeden z pawilonów Fa Wang Si (fot. po lewej)

oraz porośnięty wiekowymi drzewami podwórzec (fot. po prawej).

Jak wcześniej wspomniałem, budynki świątyni położone są na górkim zboczu, wznosząc się od dołu ku górze. Tym sposobem były one stopniowo wznoszone: najstarsze budynki świątyni są położone najniżej, a wznoszące się wyżej pawilony były dobudowywane później. Podążając od dołu ku górze będziemy mijać: Główną Bramę świątyni, Pawilon Wajry, Pawilon Niebiańskich Strażników, Główny Pawilon, Pawilon Ksitigarbha, Święty Zachodni Pawilon oraz Składnicę Buddyjskich Tekstów. Cały kompleks zabudowań tworzy piękną, harmonijną całość, i uważany jest za jedno z ośmiu najpiękniejszych miejsc prowincji Henan. Określa się je poetycko, jako „Miejsce oczekiwania na pojawienie się księżycy”.

Najniżej położona część świątyni (fot. po lewej)
oraz jeden z jej pawilonów (fot. po prawej).

Od 1987 roku przeorem świątyni jest mnich Shi Yanfu. Pod jego przewodnictwem rozblęła ona nowym blaskiem. Udało mu się m. innymi pozyskać astronomiczną kwotę 60 milionów yuanów, za którą w pełni ją odrestaurował, i obecnie jest to naprawdę Wielka Buddyjska Świątynia.

Wizerunek przeora Shi Yan Fu zamieszczony w chińskim folderze reklamującym świątynię Fa Wang Si (jak widać, jest wręcz „ubóstwiany”- (fot. po lewej) oraz zdjęcie siedzącego przeora Shi Yan Fu wraz z mnichami świątyni Fa Wang Si (fot. po prawej).

Malowidło p.t.: „Księżyc ukazujący się pomiędzy górami nad świątynią Fa Wang Si” (fot. po lewej) oraz jeden ze świątynnych obrazów (fot. po prawej).

Pagoda stojąca przy świątyni z wznoszącymi się za nią górami.

Figura Da Mo / Bodhidharmy/ (fot. po lewej) oraz fragment galerii figur „18 Luohanów’ (fot. po prawej).

Posąg „ Leżącego Buddy”.

Jeden z pawilonów w Wielkiej Buddyjskiej Świątyni Fa Wang Si (fot. po lewej) oraz znajdujący się w jego wnętrzu posąg Buddy (fot. po prawej).

O Mi to Fo !

Sławomir Pawłowski Gdynia 2001-04-12 11

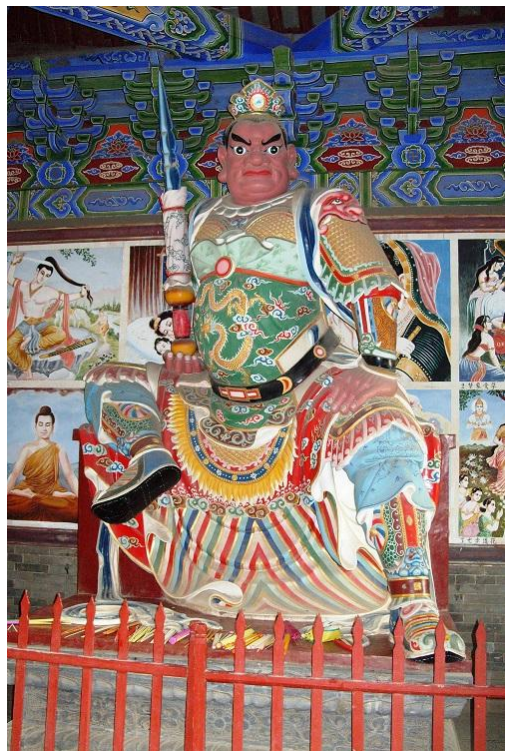
WIELKA BUDDYJSKA ŚWIĄTYNIA FAWANG

ROK 2014:

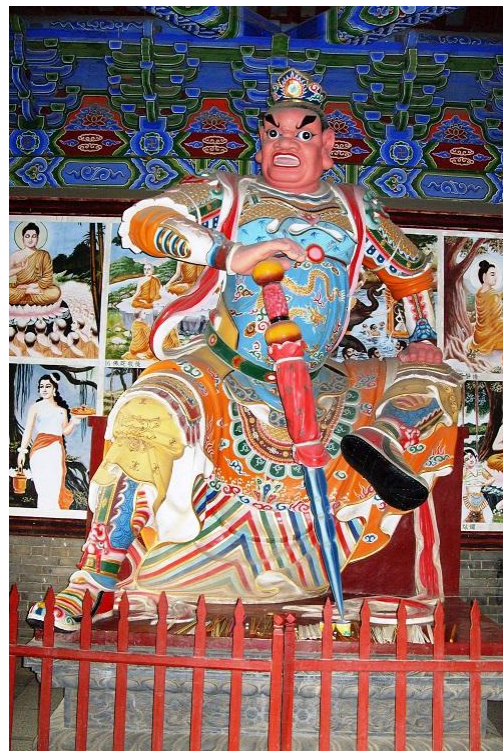

fot.33.

fot.33: Główna brama Wielkiej Buddyjskiej Świątyni Fawang. (fot. autor 2014 r.)

fot.34.

fot.35

fot.34, fot.35: We wnętrzu bramy świątyni strzegą posągi dwóch ogromnych strażników.

fot.36.

fot.36: Za główną bramą świątyni znajduje się niewielki dziedziniec, z którego wiodą długie schody do kolejnego pawilonu położonego znacznie wyżej na górnym stoku. Po obu stronach schodów znajdują się dwa ogromne głazy. Spójrz również na zdjęcie z opracowania z 2001 roku, zamieszczone na 16 stronie niniejszego artykułu. (fotografia po lewej, w górnej części strony).

fot.37.

fot.38.

fot.39.

fot.37: Wejście do jednego z budynków w świątyni Fawang.

fot.38: Kamienne rzeźby przed wejściem do powyższego budynku .

fot.39: Ołtarz w jego wnętrzu.

fot.40.

fot.41.

fot.40: Zabytkowa metalowa kadzielnica w kształcie pagody na jednym z podwórców świątyni. / Spójrz również na zdjęcie z opracowania z 2001 roku, zamieszczone na 16 stronie niniejszego artykułu. (fotografia po prawej, w górnej części strony)./ fot.41: Ornamenty zdobiące powyższą pagodę.

fot.42: „Pawilon Mędrca z Zachodu”.

fot.43.

fot.43: Tuż obok „Pawilonu Mędrca z Zachodu” znajduje się „**Platforma z widokiem góry Song zapierającym oddech w piersiach**”. Można z niej podziwiać fragment pasma górskiego otaczającego świątynię Fawang.

Podobno: „**W nocy widać księżyc wschodzący na nieboskłon z doliny pomiędzy dwoma wzgórzami. Gdy rozświetli on swym srebrnym blaskiem okolice, i jego tarcza odbija się w wodzie świątynnych stawów, świerszcze przysiadają na otaczających zbiorniki wodne roślinach i swym cykaniem wypełniają nocną ciszę.**”

fot.44.

fot.44: Ozdobre kadzielnice przed jednym z pawilonów świątyni Fawang.

fot.45.

fot.45: Figura obrońcy buddyzmu Weituo w jednym z pawilonów.

fot..46.

fot.46: Bogato zdobiona kolumna przy jednym z ołtarzy w świątyni Fawang.

fot.47.

fot.47: Wiele budynków świątyni wprost tonie w zieleni.

fot. 48.

fot.48: Posąg leżacego Buddy. (Porównaj z fotografią na stronie nr 18).

fot.49.

fot.50.

fot.49: Figurka zdobiąca jedną z zewnętrznych ścian budynku w świątyni Fawang.
fot. 50: Zdobienia okapu dachu jednego z budynków świątyni.

fot. 51.

fot.52.

fot.53.

fot.51: Przeor świątyni Fawang jest człowiekiem towarzyskim.

fot.52: Stary mnich wzywa bębnieniem na modlitwę.(fot. A. Weber).

fot.53: Niektórzy z mnichów noszą proste, szare ubrania.

A teraz... „to, co tygrysy lubią najbardziej”: 😊

fot..54.

fot.54: Uczniowie sztuk walki oczekujący w świątyni Fawang na rozpoczęcie treningu.

W świątyni Fawang trenuje się tradycyjne chińskie style walki.

fot..55.

fot.55: Największa pagoda w świątyni Fawang.

Gdy jednak przyrzeć uważnie się dolnej części powyższego zdjęcia... oraz następnym fotografiom ... ☺

fot.56.

fot..57.

fot.58.

fot.59.

fot.60.

fot. od.56 do fot.60: ... wylania się nowy wizerunek świątyni.

Na jej terenie znajdują się dziesiątki drewnianych manekinów do treningu południowo chińskiego stylu Yongquan.

Oprócz drewnianych manekinów, usytuowany jest tam również kamienny manekin oraz pale treningowe. Świątynia Fawang jest jedną z kilku buddyjskich świątyń położonych w okolicy klasztoru Shaolin, w którym praktykowane są tradycyjne sztuki walki. Leży ona w odległości zaledwie kilkunastu kilometrów od klasztoru Shaolin. Oprócz mnichów, mieszkają w niej również osoby uczące się tu sztuki walki. Ich trenerami są mnisi z klasztoru Shaolin oraz chińscy mistrzowie południowo chińskiego stylu Yongquan. W świątyni Fawang nauczany jest styl Yongquan oraz tradycyjne shaolińskie style „zwierzęce”, tj. styl smoka, tygrysa, węża, żurawia i lamparta.

Program treningowy stylu Yongquan (określanego w świątyni Fawang terminem "Yong Chun Quan") zawiera nauczanie:

Formy Siu Nim Tao (Xiao Lian Tou)

Formy Chum Kiu (Sunqiao)

Formy Biao Tze,

Formy z mieczami(nożami) motylkowymi,

Formy "Sześć i pół ruchu tyczki (kija)",

Formy na drewnianym manekinie,

Formy na kamiennym manekinie.

Podstawowy kurs trwa osiem tygodni, treningi odbywają się na terenie dwóch położonych blisko siebie buddyjskich świątyń, tj: Fawang oraz Songyue – Huishan (patrz: kolejna część niniejszego artykułu).

fot.61.

fot.61: „Zbiórka przed treningiem” w świątyni Fawang.

Na zdjęciu widoczny jest między innymi ubrany w jasno brązowy uniform brodaty chiński nauczyciel stylu Yongquan.

fot.62.

fot.62: Trójczłonowy kamienny „manekin” do treningu Yong quan.
Części: środkowa oraz górna w trakcie wykonywania technik obracają się. .

KAMIENNY MANEKIN

Kamienny manekin służy do wypracowania silnych technik w bliskim (krótkim) dystansie, walcząc stojąc w zwarciu. Opór przy obrocie części ruchomych jest spory, ale przy mocno zakorzenionej postawie „ jest O.K.” ☺ Na skutek treningu na kamiennym manekinie wzmacnia się postawa oraz jej zakorzenienie. Ćwicząc na nim konieczne jest wykonywanie poszczególnych technik mocno wykorzystując osiową pracę bioder.

fot..63.

fot.64.

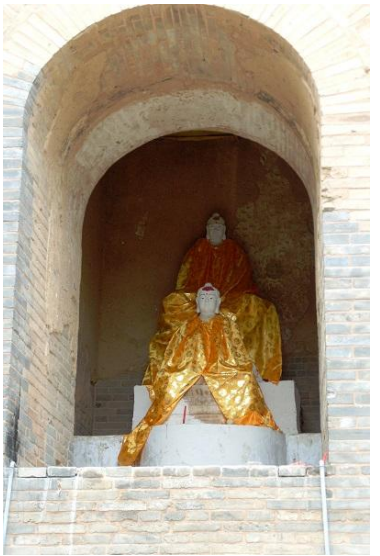
fot.65.

fot.63, fot.64, fot.65: Autor artykułu ćwiczący na drewnianym manekinie na terenie świątyni Fawang. (fot. A. Weber.)

Pagody w świątyni Fawang:

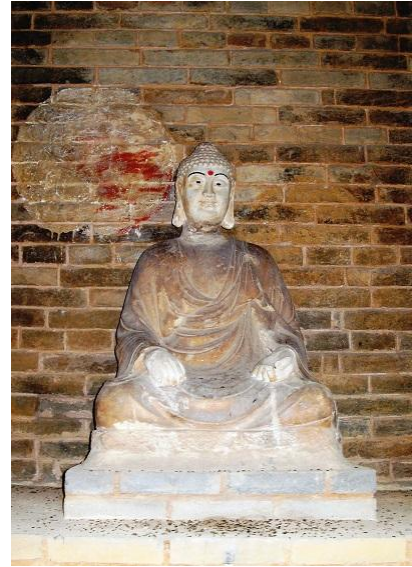
fot. 66: Raz jeszcze największa pagoda świątyni Fawang w górskiej scenerii.

fot.67.

fot.68.

fot.69.

fot. 67. Wnętrze największej pagody świątyni Fawang widocznej na zdjęciu nr. 66.

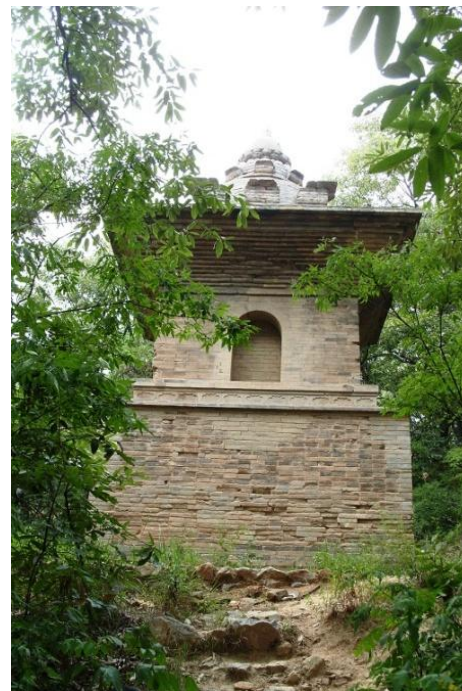
fot. 68. Na górnym stoku, w gęstwinie drzew wznosiły się kolejne, niewidoczne z terenu świątyni pagody. Na zdjęciu jedna z nich.

fot.69: Posąg znajdujący się we wnętrzu pagody widocznej na zdjęciu nr 68.

fot. 70.

fot.70: Pagoda w świątyni Fawang na granicy zalesionego górnego zbocza.

fot.71.

fot. 71: Stara pagoda w świątyni Fawang w leśnym gąszczu na kamiennieo-glinianej skarpie.

5. Buddyjska świątynia Huishan („Songyue”):

Buddyjska świątynia Songyue usytuowana jest w odległości siedmiu kilometrów na północ od miasta Dengfeng. Została zbudowana w drugim roku "Yongping", w czasach panowania Północnej Dynastii Wei, (tj. w 509 roku naszej ery) jako pałac dla cesarza Xuanwu. W późniejszych latach została przekształcona w buddyjską świątynię. W roku 520 nadano jej pierwotną nazwę "Xianju", a w roku 602, za panowania dynastii Sui zmieniono ją na używaną obecnie, tj. "Huishan". Pagoda o nazwie "Songyue" została wybudowana na jej terenie za rządów dynastii Wei w roku 523. Jest to historyczna, wielokątna ceglana pagoda z klasycznym chińskim zadaszeniem, tj. wiele okapowym dachem. Nazywana jest ona „Numerem Jeden Wśród Chińskich Pagód”, i uważana za kluczowy zabytek kulturowy Chin. W 2010 roku została ona wpisana na listę dziedzictwa kulturowego UNESCO. Cała pagoda wraz z okapem jest zbudowana z wielokątnych cegieł. W sakralnym budownictwie chińskim ta forma jest niezwykle rzadko spotykana po dzień dzisiejszy. Dzięki wspaniałej konstrukcji wznosi się ona od ponad 1500 lat, a jej styl nawiązuje do pagód wznoszonych w starożytnych Indiach (z których notabene wywodzi się buddyzm). Uważa się, że jej konstrukcja jest dowodem zaawansowanej wiedzy technicznej dawnych Chińczyków w zakresie budownictwa.

fot.72.

fot.72. Świątynia Huishan z pagodą Songyue położona jest na górnym stoku. Do jej głównej bramy (widocznej na zdjęciu) wiodą długie schody.

fot.73.

fot.74.

fot.73, fot.74: Usytuowanie oraz opis świątyni zawarte są na tablicy wznoszącej się przy jej bramie głównej (fot.73) oraz na „mapie” wkomponowanej w chodnik. (fot.74)

fot.75.

fot.76.

fot.75: Za bramą główną świątyni wznosi się kamienna stela mistrza Dazheng'a.

/ Powyższa kamienna stela została wzniesiona w „czwartym roku Dali”, za panowania cesarza Daizong'a z dynastii Tang, tj. w 769 roku naszej ery. Wryte na niej słowa opisują życie oraz dokonania mistrza Dazheng'a oraz genealogię buddyzmu Chan (jap: „Zen”), począwszy od Bodhidharmy, aż do osoby mistrza Dazheng'a, uważanego za dziewiątego patriarchę tzw. „północnego odłamu” tego typu buddyzmu. W wyrazie szacunku dla osoby mistrza Dazheng'a, napis wykaligrafował żyjący w czasach dynastii Tang mistrz kaligrafii - Wangjin, natomiast na kamiennej płycie wrył go mistrz Xuhao. Stela ta jest wysoko cenionym zabytkiem w historii buddyzmu Chan oraz sztuki kaligrafii z dynastii Tang./

fot.76: Teren świątyni Huishan porastają wielowiekowe drzewa.

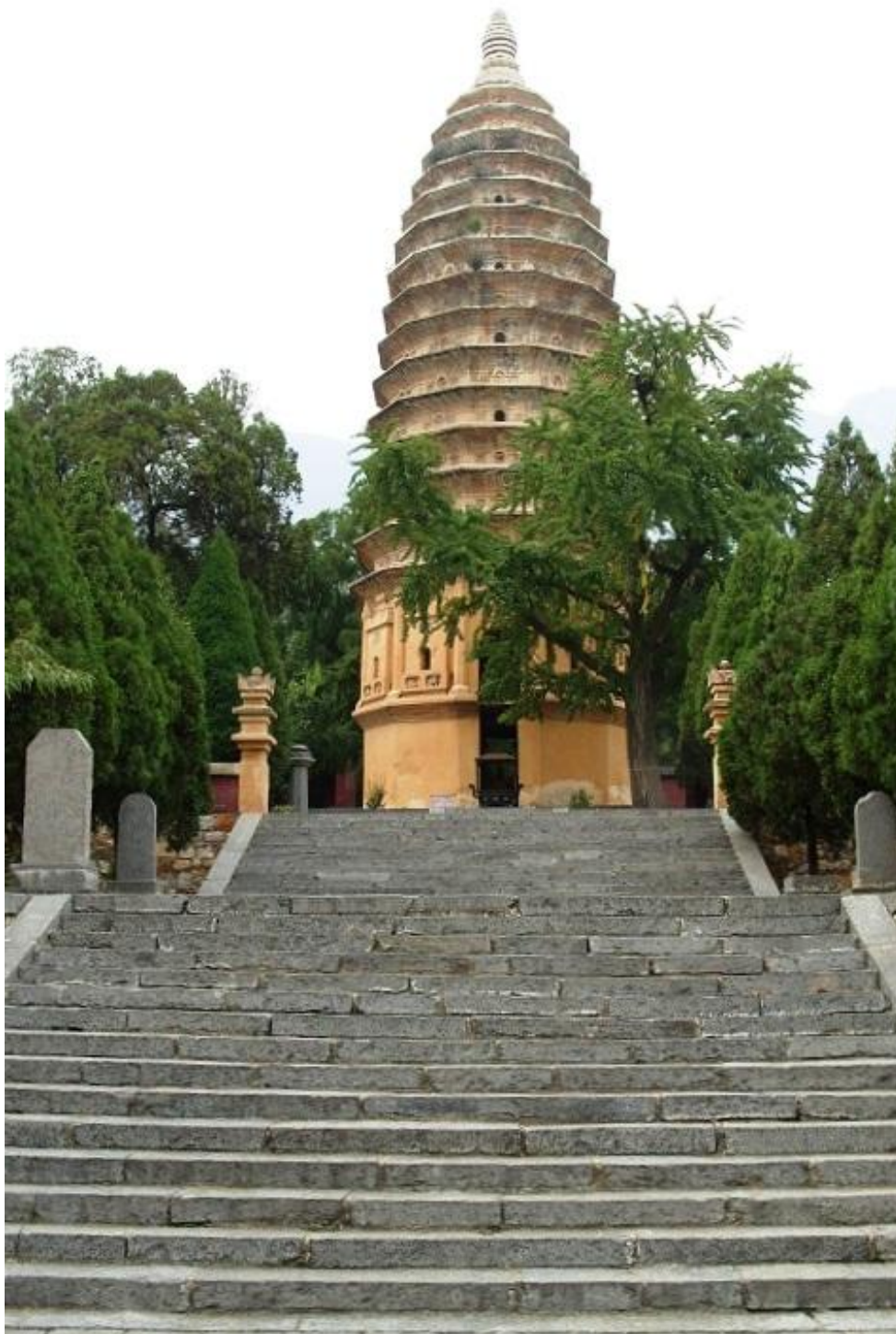

fot.77.

fot.77: Autor siedzący pod bambusowym krzewem przed pagodą „Songyue”.

/ Pagoda „Songyue” została wybudowana w 520 roku, w czasach panowania Północnej Dynastii Wei. Jest uważana za jedną z najstarszych ceglanych pagód na świecie, i najstarszą pagodę w Chinach. Ma kształt paraboli, piętnaście kondygnacji (pięter), jest wysoka na 36,8 metra, a jej średnica na poziomie gruntu wynosi 10,6 metra. Zbudowano ją na planie dwunastoboku, więc jej podstawę tworzy dwanaście równobocznych ścian. Jest to w Chinach ewenementem w skali kraju, gdyż generalnie chińskie pagody budowane są na planie czworoboku lub ośmioboku. Jest ona wspaniałą sakralną budowlą, dowodzącą geniuszu jej budowniczych.

W dniu 4 marca 1961 roku została ona uznana przez chińskie władze państwowe za jeden z kluczowych obiektów historycznych Chin, stanowiących o tożsamości kulturowej kraju, i z tego powodu objęta została formalną ochroną prawną. W sierpniu 2010 roku została ona uznana przez Organizację Narodów Zjednoczonych za obiekt należący do światowego kulturowego oraz naukowego dziedzictwa ludzkości./

fot.78: Pagoda „Songyue” w całej okazałości.

6. Buddyjski klasztor Sanhuangzhai.

fot.79.

fot.79: Buddyjski klasztor Sanhuangzhai jest ukryty wysoko w górach Songshan.

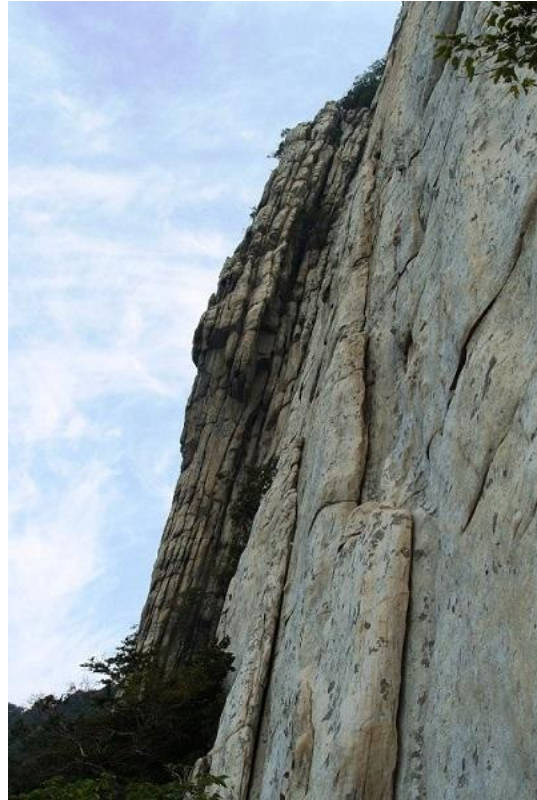
„Garść informacji” o klasztorze Sanhuangzhai oraz mnichu Shi De Jian:

Klasztor buddyjski Sanhuangzhai usytuowany na jednej z gór pasma Songshan. Jest miejscem praktyki ortodoksyjnego buddyzmu Chan, tradycyjnej medycyny chińskiej oraz Shaolin kung fu. Wszystkie trzy ww. „dyscypliny” praktykuje się jednocześnie i łącznie. Główny mistrz klasztoru - mnich Shi De Jian ten typ postępowania określa terminem „Chan Wu Yi”. Zwrot ten oznacza połączenie w jedno: buddyzmu „Chan”, sztuki walki „Wu” oraz świadomej pielęgnacji zdrowia „Yi”. Jak powszechnie wiadomo, buddyzm Chan został stworzony przez mnicha Bodhidharmę, który w VI wieku n.e. przybył z Indii do Chin. Zgodnie z historycznymi zapiskami, najpierw przez dziewięć lat przebywał on w grocie u podnóża góry Shaoshi, wznoszącej się w paśmie górskim Songshan, a następnie

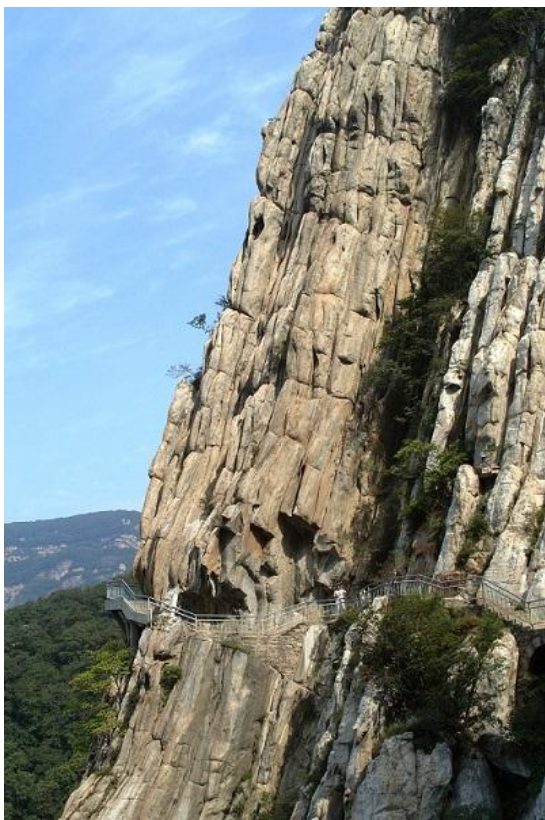
zamieszkiwał w położonym u stóp tej góry buddyjskim klasztorze Shaolin. Po jego śmierci, propagowaną przez Bodhidharmę metodę nauczania buddyzmu Chan oraz postawę aktywnego stylu życia, poprzez wykonywanie ćwiczeń qigong oraz doskonalenie się w sztuce walki, kontynuował w klasztorze Shaolin jego uczeń a za razem religijny sukcesor – mnich Hui Ke (Drugi Patriarcha buddyzmu Chan). Z kolei wśród jego „spadkobierców”, w kolejnych generacjach mnichów, spuściznę tę kontynuował za czasów dynastii Tang między innymi mnich Puji. Obecnie sukcesorem tradycji „Chan Wu Yi” jest mnich Shi De Jian. Należy on do osiemnastej generacji kultywatorów shaolińskiej tradycji „Chan Wu Yi”. Była ona pielęgnowana przez stulecia w klasztorze Shaolin w ramach tzw. odłamu Yonghuatang. Mnich Shi De Jian praktykował w klasztorze Shaolin buddyzm Chan oraz „Chan Wu Yi” przez ponad dziesięć lat. Shaoliński mnich - wielki mistrz Shi Su Xi (zmarły w 2006 roku) wyznaczył w 1994 roku mnicha Shi De Jian do przeprowadzenia odbudowy zrujnowanej i szybko niszczonej buddyjskiej świątyni Sanhuangzhai, a także do stworzenia instytutu badawczego Chan Wu Yi. Mnich Shi De Jian był wówczas uczniem mnicha Xing Xing (świeckie imię i nazwisko: Zhang Jinghe) oraz jego sukcesorem w tradycji Chan Wu Yi. W latach od: 1995 do 2005, mnich Shi De Jian przystąpił do odbudowy tej starożytnej świątyni. Wraz ze swymi uczniami wnosił on na szczyt góry na plecach cement oraz kamienne płyty, z których odbudowywano tam świątynię. Czynie tak codziennie przez te wszystkie lata, bez względu na pogodę i porę roku, wchodząc i schodząc wielokrotnie każdego dnia po tysiącach stopni schodów wykutych w skalnym zboczu. Ich tytaniczny trud opłacił się, gdyż w roku 2005 zakończono odbudowę tzw. „starej świątyni”, i rozpoczęto jej rozbudowę o nowe budowle do medytacji Chan. Wszystkie budynki tworzące klasztor Sanhuangzhai zostały wzniesione z kamieni pochodzących z góry, na której się on wznosi. Klasztorny kompleks budynków jest unikatowy w swej architekturze, adoptując architektoniczny styl epoki tzw. „Północnej Dynastii Wei”. W obrębie jego murów wnoszą się między innymi: „Pawilon Wuliang”, „Wieża Bębna”, „Wieża Dzwonu”(dzwonnica), „Pawilon Bogini Miłosierdzia Guanyin”, „Wieża Chan”, i inne.

fot.80.

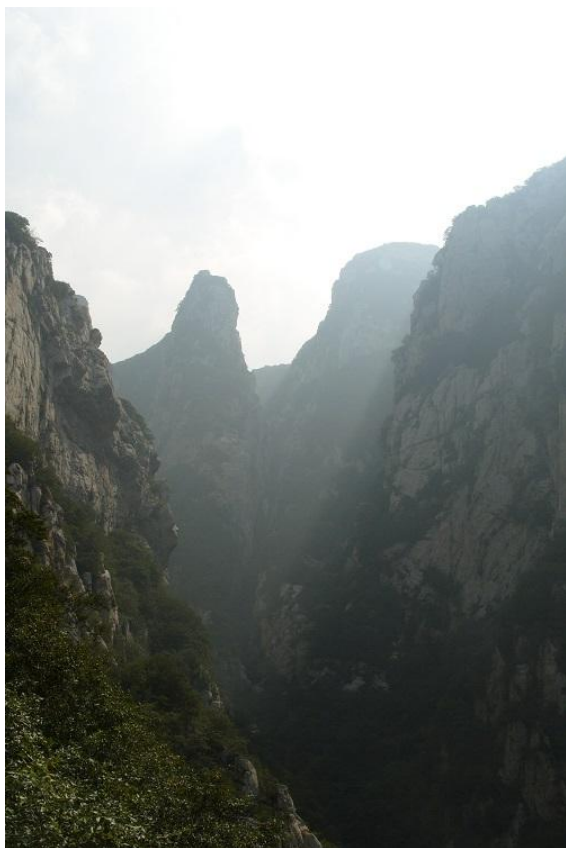
fot.81.

fot.82.

fot.83.

fot.84.

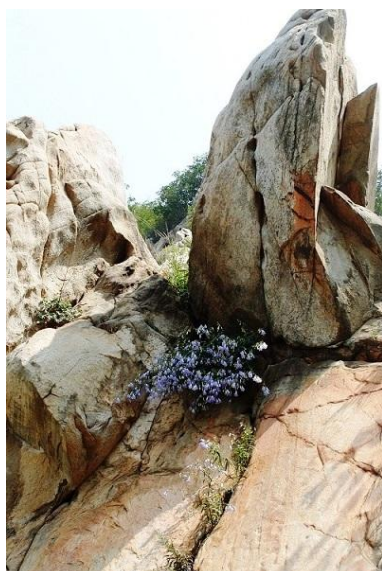

fot.85.

fot.od.80 do fot.85: Do klasztoru wiedzie wielokilometrowa droga wśród gór. Wije się ona dolinami, górskimi zboczami, a nawet przez wiszący most.

fot.86.

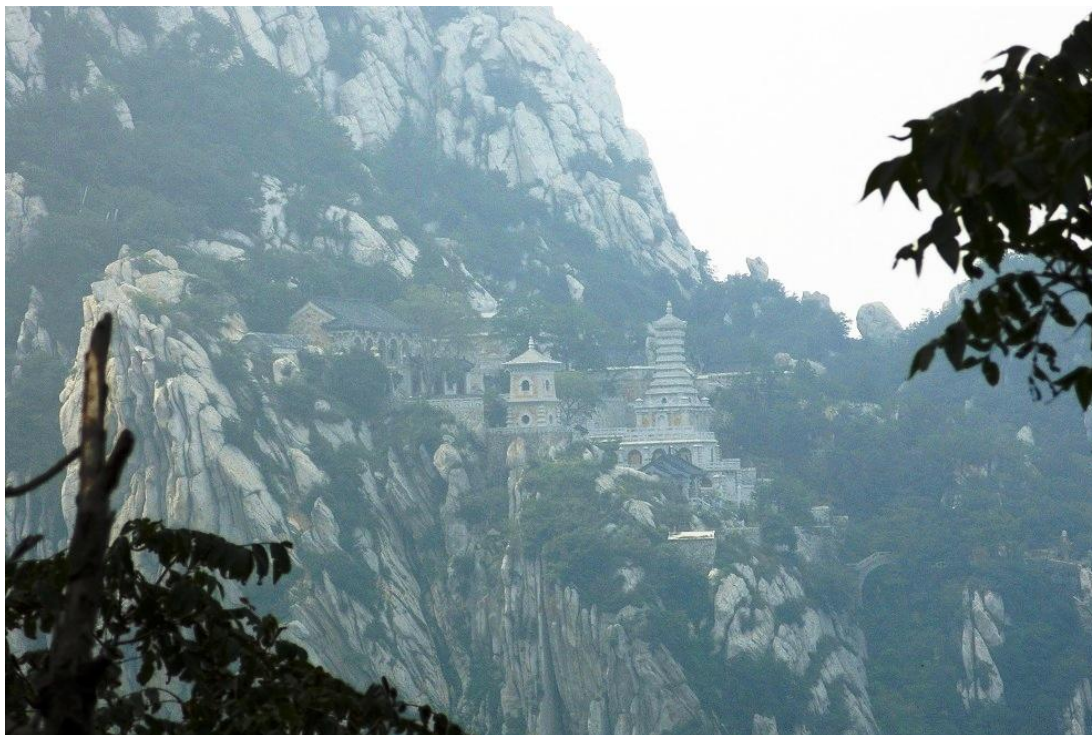

fot.87.

fot.88.

fot.86,fot.87,fot.88: Po drodze mogliśmy podziwiać dziką górską przyrodę. Na ww. zdjęciach widoczne jest drzewko oraz kwiaty rosnące w skalnych szczelinach a także małe źródło sączące się ze skalnego zbocza.

fot.89.

fot:89: Gdy w końcu oczom naszym ukazał się cel naszej wędrówki, wyglądał nieomal nierzeczywiście: Klasztorne budynki wznosiły się ponad naszymi głowami na górkim zboczu przechodzącym w skalne urwisko.

fot.90.

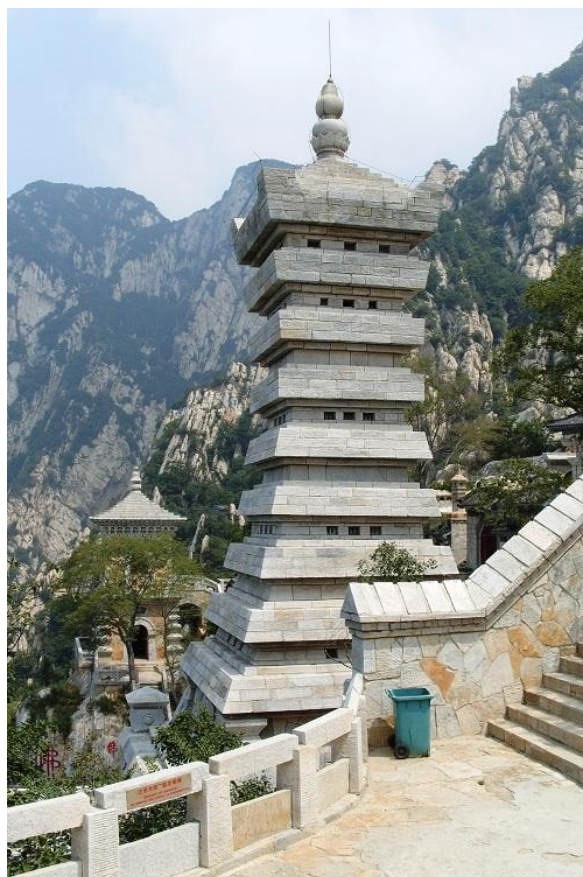
fot.90: Piękna rzeźba bogini Guanyin stojąca we wnętrzu klasztornej bramy.

fot.91.

fot.92.

fot.93.

fot.94.

fot.95.

fot.96.

fot.97.

fot. od 91 do fot. 97: Klasztor zasługuje na miano skalnego „orlego gniazda”.

Głównym celem naszej wędrówki oraz wizyty w tej górskiej buddyjskiej świątyni było spotkanie się z mnichem Shi De Jian – jej głównym mistrzem oraz sukcesorem shaolińskiej tradycji „Chan Wu Yi”. Nie było to łatwe, gdyż klasztor jest całkowicie zamknięty dla ruchu turystycznego, ponadto, mnich Shi De Jian niezwykle rzadko

wyraża zgodę na spotkanie się z osobami świeckimi, nie mieszkającymi w tej świątyni. Po wejściu do klasztoru odnosi się wrażenie, że cały zgiełk, pośpiech i hałas świata pozostały gdzieś daleko, poza jego murami. W klasztorze panuje cisza. Mieszkający w nim ludzie, cokolwiek robią, czynią to bez pośpiechu i w pełnym skupieniu. Odniosłem wrażenie, że każdą czynność, choćby najprostszą, wykonują z pełną powagą i pogodną wdzięcznością, wręcz ją celebrując. Stwarza to wyjątkowy klimat powagi oraz dostojeństwa. W takie atmosferze spotkanie z mnichem Shi De Jian miało dla członków naszej grupy tym bardziej wyjątkowy, uroczysty i podniosły charakter. Mistrz przyjął nas w głównym pawilonie świątyni, ugościł herbatą, opowiedział o historii i specyfice „Chan Wu Yi”. Chętnie odpowiadał na nasze liczne pytania. W trakcie spotkania, na prośbę mistrza Shi De Jian, autor artykułu zademonstrował jedną z form stylu „Shaolin Luohan Shi Ba Shou”, po czym mistrz jedną z form „Chan Wu Yi”. Jego prezentacja zrobiła na nas ogromne pozytywne wrażenie. Po spotkaniu przekazaliśmy mistrzowi upominki od naszej grupy, a mistrz obdarował każdego z nas książkami, w tym o „Chan Wu Yi”. Każdą z nich opatrzył dedykacją z autografem. Pod koniec spotkania mistrz Shi De Jian zaprosił nas do ponownego przyjazdu w przyszłości do klasztoru Sanhuangzhai (na okres co najmniej trzech miesięcy), w celu praktyki w nim „Chan Wu Yi”.

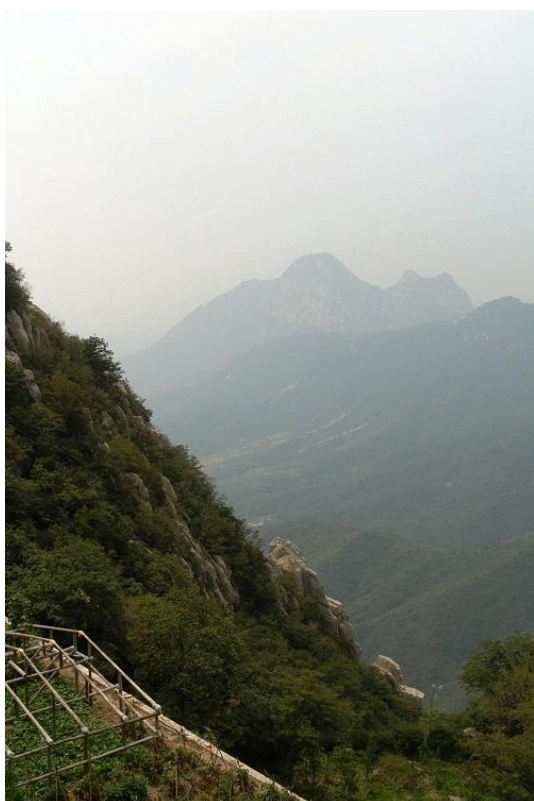
Po spotkaniu z mistrzem zjedliśmy w klasztorze wegetariański obiad, przygotowany oraz podany nam przez jego uczniów. Po obiedzie zwiedziliśmy klasztor. Jak wspomniałem powyżej, panująca w nim atmosfera była niepowtarzalna. Można ją przyrównać do klimatu panującego w historycznych fabularnych filmach, w których starano się ukazać buddyjskie świątynie w zamierzchłych czasach. To wprost niesamowite, że takie miejsce istnieje w XXI wieku. Tu, za klasztorowymi murami, żyją ludzie, pracujący, praktykujący Chan, T.C.M. oraz sztukę walki połączone w jedno. Są oni nieustannie skupieni na każdym, najdrobniejszym nawet detalu swojego postępowania. Pomimo, że klasztor usytuowany jest wysoko w górach, mieszkający w nim mnisi utworzyli na jego terenie niewielkie ogródki warzywne, w których pieczołowicie uprawiają rośliny stanowiące podstawowe źródło ich pożywienia. Cokolwiek robią, starają się to czynić świadomie i jak najlepiej.

„Na marginesie”

*/ **Przykładowo:** Nawet wchodzenie lub schodzenie po schodach następuje w klasztorze w ściśle określony, uzasadniony sposób. Idąc po schodach, (zarówno schodząc jak i wchodząc), stopy stawia się na nich ukośnie, Dla człowieka nie zorientowanego w temacie wygląda to co najmniej dziwnie. Mieszkający w klasztorze mnisi i mniszki chodzą bowiem po schodach (których w nim nie brakuje) „zygzakiem” i „jodełką”. Takie nietypowe chodzenie po schodach wymaga od nich nieustannego skupienia umysłu, jest więc częścią praktyki Ch’an. Naprzemiennie, ukośnie i „skrętnie” stawianie stóp działa, jak organiczna pompa, aktywując przepływ Qi w meridianach ciała, stymulując procesy wydzielnicze w określonych narządach wewnętrznych oraz usuwając z organizmu szkodliwe produkty przemiany materii oraz starą, zastałą Qi /.*

fot.98. Niewielkie grządki na terenie klasztoru otoczone są kamiennymi murkami.

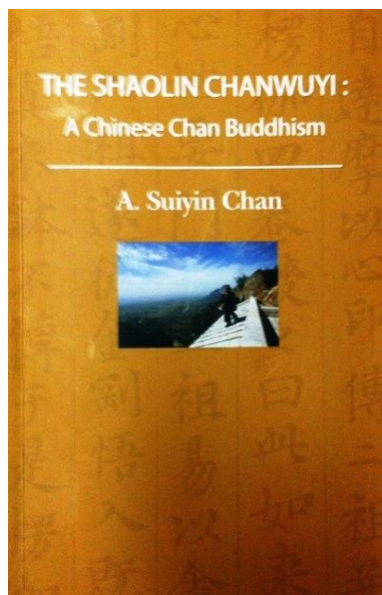
fot.99.

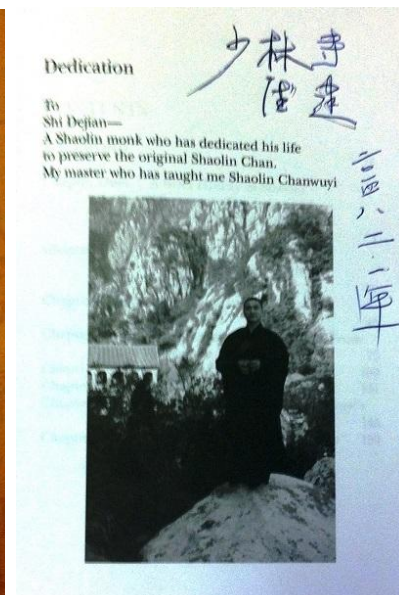
fot.100.

fot.99: Małe klasztorne ogródki graniczą z murami, a te z kolei z urwiskami.

fot.100: Anita Weber (w środku) z mniszką klasztoru Sanhuangzhai (po lewej) oraz jedną z pracujących w klasztorze kobiet (po prawej).

fot.101.

fot.102.

fot.103.

fot.101: Okładka książki autorstwa A.Suiyin Chan p.t. „THE SHAOLIN CHAN WU YI: A Chinese Chan Buddhism”. Powyższa książka jest prezentem od mnicha Shi De Jian dla autora niniejszego artykułu.

fot.102: Strona z ww. książki z własnoręczną dedykacją mnicha Shi De Jian dla autora artykułu.

fot.103: Mnich Shi De Jian w klasztorze Sanhuangzhai. (fot. z sieci web.)

Sławomir Pawłowski

Gdynia 2015 r.